

Sygn. akt IV CZ 59/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie M. K.
o zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 września 2012 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 28 września 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 28 września 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki M. K. od postanowienia tego Sądu z 19 kwietnia 2011 r., wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności. Sąd Okręgowy przyjął, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia i jako podstawę rozstrzygnięcia powołał art. 519¹ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie z 28 września 2011 r. uczestniczka zarzuciła, że zapadło ono z rażącym naruszeniem przepisów postępowania, to jest art. 233 k.p.c., 398⁶ § 2 k.p.c., 519¹ § 2 k.p.c. i art. 64 Konstytucji.

Uczestniczka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie biegu wniesionej skardze kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Określenie w art. 519¹ k.p.c. rodzaju spraw, w których przysługuje lub nie przysługuje skarga kasacyjna nawiązuje bezpośrednio do systematyki spraw poddanych rozpoznaniu w postępowaniu nieprocesowym w poszczególnych działach części pierwszej, księgi drugiej, tytułu II k.p.c. Przez określone według ich rodzaju sprawy, w których według art. 519¹ k.p.c. przysługuje skarga kasacyjna należy zatem rozumieć sprawy odpowiadające tej systematyce (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2001 r., III CKN 1454/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 116).

O dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami rozstrzyga wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 519¹ § 2 k.p.c.). Art. 519¹ § 2 k.p.c. dopuszczając skargę kasacyjną w sprawach z zakresu prawa rodzinnego w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, ustanawia granicę kwotową od stu pięćdziesiąt tysięcy złotych. Według tej samej zasady w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. ustawodawca uregulował kwestię dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o zniesienie współwłasności. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 11 lipca 2001 r., IV CZ 106/01, (Prok. i Pr. 2002, nr 6) dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej

w tych sprawach nie ma znaczenia wartość poszczególnych składników majątku, czy też wartość całego majątku wspólnego będącego przedmiotem podziału. Decyduje o niej bowiem wyłącznie wartość przedmiotu zaskarżenia podana przez wnoszącego skargę kasacyjną uczestnika postępowania, który określa ją adekwatnie do wartości naruszonego orzeczeniem uprawnienia majątkowego.

Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte 11 października 2007 r. z inicjatywy K. K., który wniósł o zniesienie współwłasności nieruchomości lokalowej. Poza sporem pozostawało, że jedyny składnik podlegającego podziałowi majątku to nieruchomość lokalowa, kupiona przez K. K. i M. K. już po rozwodzie. W toku postępowania wszczętego przez K. K. - M. K. wystąpiła o uzgodnienie treści księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości lokalowej z rzeczywistym stanem prawnym poprzez ujawnienie w niej, że nieruchomość jest przedmiotem współwłasności nie zaś wspólności ustawowej. Sprawa została zarejestrowana przez Sąd Rejonowy do sygn. I C ... i – na podstawie art. 619 k.p.c. – przekazana do rozpoznania w sprawie o zniesienie współwłasności. Sąd Rejonowy uznał, że nieruchomość podlegająca podziałowi jest przedmiotem współwłasności stron w częściach po $\frac{1}{2}$, co uczestniczka kwestionowała w apelacji i kwestionuje także w skardze kasacyjnej.

Koniecznym elementem apelacji i skargi kasacyjnej jest określenie wartości przedmiotu sporu. Fachowo reprezentowana uczestnika w obu tych środkach zaskarżenia wartość tę określiła na 125.000 zł, co – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia i zażalenia – odpowiada połowie wartości nieruchomości podlegającej podziałowi. Tak samo określiła też wartość przedmiotu zaskarżenia w zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Nie może zatem uczestniczka oczekiwać, że Sąd drugiej instancji orzekający w sprawie, ale i Sąd Najwyższy, do którego wniosła zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, oznaczy wartość przedmiotu zaskarżenia dla kwestionowanego przez nią rozstrzygnięcia na innym niż oznaczony przez nią poziomie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

